

З-під неба рідного в неволю

Степан Руданський

З-під неба рідного в неволю,
На вавилонські береги,
Нас завели з Єрусалима
Тяжкії наші вороги!

Тимпани, гуслі і цимбали
На вербах висіли чужих!
Ми гірко плакали, ридали –
Не було милості у них!

Вони на сльози не вважали,
Вони казали без жалю:
“Возьміте гуслі і цимбали,
Заграйте пісню нам своєю!”

Та як нам грати, як співати
Про славу перших наших днів?
Ні!.. Не дамо ми свої пісні
На сміх заклятих ворогів!..

Розбийтесь, гуслі дорогії!
Порвіться, струни, всі ураз,
Як я рукою на чужині
Доткнуся тільки-но до вас...

Ізсохни ти, руко лукава
Як тії струни колихнеш,
Закам'яній ти, мій язика,
Як рідну пісню надпочнеш!..

А ти, кому ми так служили,
Твої коханії сини,
Поглянь, поглянь на нас із неба
І день нещасний спом'яни!

Ти спом'яни, як ворог тяжкий
Невинні душі повбивав!

Як руйнував твою святиню
І над руїнами кричав:

“Копайте сніти Русалима!
Нівечте бога і людей!..
Женіть в неволю молодята!
І ріжте старців і дітей!..”

Щасливий будь, хто вам відплатить
Хто й ваші діти розпів'є
І зо сміхом без серця, жалю
О перший камінь розіб'є.